Ч. 214. Пятниця 7 жовтня (24 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Демонстрациї в Берні. — З'їзд короля Петра I. з кн. Фердинандом болгарским. — З російско-японьскої війни.)

Вчера в полудне, коли в моравскім соймі вели ся наради над зміною ординациї виборчої, прийшло перед соймовою палатою до демонстрациї. Около години 12 ої зібрало ся перед соймом звиш 1000 людий. Були то переважно робітники, котрі підносили оклики з жаданем загального, безпосередного, тайного голосованя і співали робітничі пісні. Хотіли перервати поліцийний кордон, але то їм не удало ся. Полиция добула оружия, але не зробила з него ужитку. Внаслідок візваня проводирів до спокою робітники занехали дальших проб перерваня кордону поліцийного, але зібрали ся коло техніки і відбули там збори, на котрих двох робітників виголосило бесіди а піднїсши, що ціль демонстрациї осягнена, візвали зібраних, аби спокійно розійшли ся. Візваня услухано і о годині 1-ій площа перед соймом була вже цілком пуста. По засіданю сойму, коли заступник бурмістра берненьского, соймовий посол Рорен вертав до дому, социялісти задержали его повіз і обсипали его лайкою, що голосував против загального права голосованя. Мусіла вмішати ся поліция, аби зробити Роренови дорогу до дому.

В послідних днях розійшла ся чутка, що сербский король Петро I. має відвідати болгарского князя Фердинанда. О політичнім значіню того з'їзду ходять в Білгороді ріжні здогади. Після гадки одних має на тім з'їзді заключити ся договор між Сербією а Болгарією; инші гадають, що з'їзд відбуде ся головно завдяки заходам кн. Фердинанда, котрий в той спосіб хоче відперти закид, немов би він антиславяньску політику; вкінци третий здогад каже, що цілию з'їзду буде обдуманє средств, при помочи котрих Сербія і Болгария могли би зробити успішний натиск на султана для приспішеня реформ в Македонії. Після Polit. Corresp. всї ті здогади хибні і з'їзд не буде мати иншого значіня, як лиш оказане сусїдови вічливости.

Про положене в Порт-Артурі надіслав ґен. Штессель до царя такі дві телеґрами: Чую ся надзвичайно щасливим, що можу донести Вашому царскому Величеству, що всї підняті Японцями в послідних чотирох днях атаки відперли наші війска з величезними стратами неприятеля. Неприятель удержував від 19 вересня до години 5 рано 23 вересня сильний огонь пушечний і атакував північну і західну часть кріпости, як також внїшні укріпленя. Всї ті атаки ми відперли, а в руках неприятеля полишили сл дві цілком знищені редути, положені близько збірників води, котрі Японці знищили. Послідний атак на гору Високу відперто иині о години 5-ій. Неприятель займив тут охоронні насипи і уставив машинові карабіни та острілював кріпость. На приказ ґен. Кондратенка поручник Подґурский зі стрільцями і пionірами вирушив на Японців, відобрав їм насипи і висадив у воздух. Японці утікли в панїчнім переполоcї. Капітан Сичек гонив їх зі стрільцями. Полковник Ірман, котрий доводив в тій виправі, уважає поручника Подґурского тим, котрий своїм геройством вспів виперти Японців з Гори Високої. Японці стратили звиж 10.000 людий. Цїла залога поводила ся в тій борбі по геройски, а особливо визначили ся ґен. Кондратенко, полковник Ірман, капітан Сичек і поручник Подґурский. Війска бороли ся геройско, особливо 5 полк. Всї бажають боронити тої твердинї Росиї на далекім Всходї до послідної каплї крови. — Друга телеґрама з дня 30 вересня звучить: По кровавих атаках від 19 до 23 вересня кріпость тїшить ся взглядним спокоєм. Тепер неприятель пильно працює і поволи посуває ся наперед. Бомбардоване фортів і середини кріпости тревае дальше. Робимо часті випади. Дух

ПОГИБЕЛЬ.

(З хорватского — Петра Петровича).

(Конець).

Одного вечера стояв опертий о стодолу і приглядав ся телятам, як пасли ся. Недалеко від него робив отець обручі на бочку. Стежкою вздовж плота наближав ся попід огород Ґайо, з розхрістаною на шиї сорочкою, червоний на лици і розмахуючи широко руками. З его очий виглядав зухвалий упір. Видав ся ему дуже противним. Ґайо ішов від Соки. Коли хотів перейти попри вітця, задержав его той:

— А ти де?

— Тут — відповів з криком.

— Не кричи так до мене! — відозвав ся отець трохи обиджений — менї здає ся, що ти знаєш, що я твій отець?

— Хто знає! — відповів Ґайо, обернув ся і пішов до хати.

То так прикро вразило его тодї, що він того вечера цілком не зайшов до хати. Загнав телята і положив ся в стайни спати. Там роздумував над Ґайом. Єго дивувало, що він міг бути таким для вітця, де чейже бачить, як отець дбає о него. І колиб він лиш поглянув на хору матір, що чим раз більше зближає ся до гробу, то мусїло би вистати, аби став ліпшим і благороднїйшим. З другої сторони не міг він знов зрозуміти, аби така женщина як Сока могла так задурити чоловіка зі здоровим розумом і так хорошого та сильного як Ґайо. І навіть не мав понятя, яке то взагалї чувство.

Імовірно мусить то бути щось чортівского — шептав до себе в стайни, бажаючи пізнати в який спосіб то чувство. Такі гадки не давали ему спати; ему видавало ся, що в хатї також не сплять. Ним заволоділа якась нуда і нетерпеливість і він поволи зліз з пода в стайни на долину. Дійстно крізь вікно видко було сьвітло лямпи. Він знав, що отець сварить ся з Ґайом. Підійшов близше, задержав ся коло вікна, відтак увійшов несьміло але зворушений до комнати.

— І ти не пійдеш там, ні! — говорив отець гнївно.

— Добре, побачимо — відповів Ґайо з уданим спокоєм.

— Не роби того, Ґайо, не роби, мій любий — просить недужа мати з постели. Ґайо не зважає.

— Так дальше не буде!

— Як хочете!

Отець замовк.

— Коли тобі вже чорт голову закрутив, добре, іди до чорта, ти й она, але не вертай менї під мій дах, чуєш? — додав отець дрожачи.

Ґайо засьміяв ся примушеним сьміхом.

— Сьмій ся, сьмій!

Ґайо знов засьміяв ся.

— Не будеш зі мною їсти — говорив отець дальше з чим раз більшим гнївом.

— Не потребую, атже ви менї дасте, що менї належить ся! — відповів Ґайо таким голосом, котрий не допускав ніякого сумніву, що то було сказане поважно. — Отець мовчав, мати почала тихо плакати.

Він вийшов на двір, сів на колодку перед хатою і плакав. В долинї на дорозї перед церквою туркотів віз.

Поволи, поволи росло щось між ними обома, що не позваляло їм зблизити ся до себе, що їх держало далеко від себе, аж вкінци цілком їх розлучило. З дня на день, з години на годину, все гірше і гірше. Прийшло до поділу. Отець гадав вже о тім, щоби продати воли і заплатити ґеометрів. Подїлено всьо. О луку, онту луку там, не могли погодити ся.

Раз в часї вечірнї, саме перед недїлею прийшли мовчки оба разом до дому. Отець був цілком зелений від лютости; за ним ішов Ґайо, на грудех отверта сорочка. Він знав, що то не скінчить ся добре.

— Ґайо, брате... — підійшов він до него.

Ґайо мовчки відсунув его на бік і пішов дальше. Збентежений іде він поволи за ним. Увійшли до хати. Отець сів коло печи і глядів крізь задні двері на подвірє.

— Що є? — спитав отець з горіючими очима, коли Ґайо переступив поріг. Ґайо задержав ся.

— Що є? — повторив отець живійше і встав. — Чого тут шукаєш?

Ґайо, мовчав.

— Гадаєш, що ми ще не покінчили з собою?

— Менї майже так здає ся — відповів Ґайо недбало і обидливо.

серед війска все геройскиї. Кождого дня вилічені ранені вояки виходять із шпиталів і вступають назад в ряди. Просимо Бога, аби нам дав побіду а В. ц. Вел. здоровле.

Новинки.

Львів дня 6-го жовтня 1904.

— **Поміч для погорільців.** Президия ц. к. Намістництва уділила 3.000 К тимчасової запомоги в користь погорільців місточка Топорова.

— **Іменованя.** Краєва Рада шкільна іменувала заступниками учителів в ґімназиях: Мих. Городиского і Сам. Ледерфайнда в Станиславові, Стан. Бороня в Бережанах, Мар. Млодницкого в IV ґім. у Львові, Як. Фалька в Бучачи, о. А. Павляка в рускій ґім. у Львові, М. Брандштетера в VI ґім. у Львові, Войт. Воїдилу в Сяноці, кс. др. Войт. Томаку в I ґ. в Перемишли, Бр. Павловского в V ґімн. у Львові, Ю. Адрияновича в Бучачи, М. Балабана в IV ґ. у Львові, М. Мазґая в Дрогобичи, Яр. Танчаковского в I ґ. в Ряшеві, О. Пашкевича в Самборі, Й. Врубля в Дрогобичи і кс. Фел. Ґомулчака в I ґ. в Ряшеві.

— **Перенесеня.** Краєва Рада шкільна перенесла заступників учителів в ґімназиях: К. Стрілецкого з II до I ґім. в Перемишли, Й. Гладишовского з II до I ґім. в Тернополи, Й. Пекарского з Станиславова до Бережан, А. Ціша з V ґімн. у Львові до I в Коломиї, Кл. Клебера з Сянока до Бродів і Володим. Бурштиньского з Ряшева до Ярослава.

— **З Інститута сьв. Ольги у Львові.** Від многих літ удержує „Руске Товариство педагоґічне“ женьский Інститут сьв. Ольги, в котрім бідні учениці находять приют за зниженою оплатою. В сім році найшло там приміщене над 40 дівчат. Однак при великій дорожни, яка у Львові тепер запанувала, годі сей Інститут удержати. Тому примушені ми звернутись до жертвенности наших Родимців. Наші Родимці запомагають від довших літ тутешні мужескі бурси всякими харчами, а тим дали їм можність удержувати за малими оплатами величезне число учеників. Так осьміляємо ся і ми від нашого женьского Інститута звернутись до наших ВП. Родимців, а специяльно (позаяк ходить тут о заведене дівоче) до добрих серденъ наших руских ґаздинь з просьбою, щоби зволили допомочи і нашому Інститутови ласкавими дарами із свого домашного господарства. Іменно просимо сусідів Львова о ласкаву присилку бараболь, капусти, буряків і т. и., а знов подальших добродіїв і живучих в більше благословенних сторонах о кукурудзяну муку, крупи, овочі, омасту і т. и., котрих і присилка зелїзницею оплатилась би. Наш Інститут послужив вже неоднїй рускій родинї і певно стане і в будуче ще многим родинам в добрій пригоді. Тому надїємо ся, що між нашими Родимцями найдуть ся теплі серця для доброї справи, що не відкажуть своєї помочи. Ласкаві дари просимо присилати на адресу настоятельки Інститута, панї Косевичевої (вдовиці по сьвященику) при ул. Сави ч. 3. — За Інститут сьв. Ольги: о. Александер Стефанович, катехит в женьскій учит. семинариї.

— **Поможіть погорільцям!** Дня 3 с. м. навістив великий пожар місточко Топорів, брідского повіта. В протягу чотирох годин вигоріло 111 домів, так що 194 майже самих жидівских родин, числячих около 1400 душ зістало без даху, стративши майже цїле своє майно — бо о ратунку не могло бути і бесїди. Для несеня помочи тим нещасливим людям завязав ся місцевий комітет ратунковий і просить всїх Добродїїв о ласкаву поміч для нещасливих погорільців. Лепти надсилати просить ся на руки Уряду парохіяльного в Топорові. — О. М. Дзерович, парох в Топорові.

— **Загадочна справа.** З Кракова доносять нам: Оногди привіз на возї до Подґужа жандарм з Прокоцима тяжко пораненого чоловіка, котрого найшов там непритомного на пасовиску. Візване поготівлє ратункове з Кракова осмотрило привезеному страшні рани. Мав він страшно підрізане горло, імовірно бритвою і 3 рани на голові від каменя. По ужитю відповідних средств, приведено раненого до сьвідомости і тоді він зізнав, що називає ся Николай Худа, а походить з рогатиньского повіта. Худа вертав з Прус до дому. В Кракові прилучив ся до него 19-лїтний молодець, котрий єму представив ся як Николай Ґжибек і в дорозї з Подґуржа до Прокоцима просив его о позичене грошиї. По дорозї вступили кілька разів на горівку і коли прийшли до Прокоцима, положив ся Худа на васовиску, аби трохи переспати ся. Що дальше стало ся, не знає. З оповіданя виходило би, що мнимий Ґжибек, не одержавши жаданої позички, підрізав Худї горло, а відтак обрабував єго. Житю раненого грозить поважна небезпечність.

— **Страшна пригода** лучила ся оногди в тарнівскім млинї, власности Шанцера і Машлєра. Занятий там 21-лїтний робітник Ів. Ліс зсував збіжевий шрот до кошів низшого поверха. Нараз посипало ся тілько шроту на него, що вкрила єго верства 2 метри груба і він погиб від удушеня.

— **Сполошені конї.** Із Зборова доносять: Дня 28 вересня около 3-ої години пополудни в часї відбуваючого ся там ярмарку сполошили ся нагле конї селянина з Конюхів, Івана Павлишина і женучи з шаленою скоростию ударили у віз, котрим повозив селянин Гринько Кущан. Наслїдок удару був дуже нещасливий, бо Кущан ударений дишлем в лївий бік, погиб на місци.

— **Похорон Крїґера.** Тїло бувшого президента Трансвалю Крїґера відплине на покладї приватного парохода з Ротердаму до вітчини покійного в перших днях падолиста. Торжественний похорон в Преториї відбуде ся в половинї грудня сего року.

— **Американьскі опришки.** Американьска „Свобода“ пише: Помежи Монт Клер а Патерсон Н. І. в горах напали замасковані бандити на касиєра Дана Віте, що їхав виплатити робітникам занятим при будові водопроводу. Коли Віте вийшов з зелїзниці і удав ся візком на місце роботи, серед лїса выскочило з корчів чотирох людий з зазивом, щоби задержав ся. Віте побачивши грозячу небезпечність, погнав чим скорше коня, думаючи, що утїкне, але в тїй хвили дав ся чути вистріл, і кінь повалив ся на землю. Опришки припали до Вітого, домагаючись гроший, а коли він їм опирав ся, ударив єго оден опришок по голові так, що зовсїм єго приголомшив. Відтак опришки забравши всї гроші, які Віте мав при собі, а було їх 5 112 долярів, щезли в лїсї. Коли Віте прийшов до себе, зайшов на місце роботи, дав знати поліциї, котра разом з робітниками пустила ся за опришками в погоню. Однак опришки пропали без слїду. — В Бруклинї одному маючому Італїянцеви викрали невислїджені злочинцї синка і жадають від батька викупу дитини, бо инакше замордують єї. Батько дав знати поліциї, і заявив, що дасть 10.000 долярів нагороди тому,

---

— А то як? Кажи! — Вітцеви трясли ся вже руки.

— Дасте менї луку!

— Справдї?

— Так!

— О, нї! — сказав отець придавленим голосом, в котрім пізнати було границю, де розум перестає говорити. — Я вже досить дав тобі і їй, а тепер проч з мого дому!

Ґайо усьміхнув ся згідно.

— Проч!

— Успокійте ся — сказав Ґайо.

— Тату! — відозвав ся він благаючо.

— Дай єму спокій, лиши єго! — сказав Ґайо храпким голосом і поблїд.

— Не хочу! — відповів Ґайо рішучо і приступив близше.

Він кинув ся між них. Почала ся борба. Він цїлком не замітив, як отець упав. З єго чола плила кров. Ґайо ударив єго стільцем по лївім оці — — —

На третий день вітця поховали.

Він поглянув на кладовище.

Ґая забрали до міста. Перший раз почув він милосердіє для него; погадав собі, що то більше мусить пригнїчувати брата як всїх инших, бо тамтой спочиває вже там, не чує нїчого, а Ґайо поволи пропадає під тягаром свого скорого, нерозважного учинку. Сльоза, яка заблисла в єго оці привела єго до сьвідомости; він скоро зірвав ся, наложив шапку на голову і поспішив дальше дорогою до міста.

Нараз порушила ся мати на ліжку і тихо закашляла; і знов зробило ся тихо. Він іде до стола і виймає з свого ремення завинений в жовтий папір тютюн. Осторожно накладає тютюну на паперець і крутить циґаро. За першим клубом диму, що розійшов ся по комнатї, поспішили і єго гадки дальше....

В довгім коридорі міского судового будинку сидів він на лавці і ждав. Єму так дивно було на души. Він чув, що тяжкий воздух в коридорі не дозваляв єму думати о тім, що було так важним для него і для єго найблизших Відтак піддав ся знов без опору гадкам, які в єго души викликували велике, непохитне рішене. Він глядів лиш того, що могло би принести користь своякам. А коли нагадав собі на хору матір, на рідну хату, на необроблені поля, рішене єго ставало чим раз твердше. З кождим днем бачив, як загаада наближає ся все близше до єго родини. Отець умер, Ґайо тут, а він лишив ся з єго недужою матерію сам, як мертвий знак, що мав посьвідчити, що й в єго хатї перебувало колись щастє. Він не мав нікого, хто міг би доглядати господарки, хто поміг би єму, а дивити ся, як всьо довкола него пропадає, було для него страшним. Як занедбала ся робота, від коли Ґайо....

— Гей ти! — сполошив єго нагле грубий голос возьного.

Він встав і приступив до него.

— Ходи!

Без думки, зворушений і неспокійний увійшов він до великої салї. На лаві обжалованих сидів Ґайо, трохи марнїйший, блїдший.

Они поглянули на себе. Погляд Ґая видавав ся єму такий зимний, притуплений, без слїду жалю. Судиї шептали до себе.

— Як називаєш ся?

Він назвав своє імя.

— Що можеш сказати.... — почав предсїдатель переслухане. Він оповідав. Він сам не знав що. Він знає лиш, що брехав, безлично брехав.

— То ти не видів, аби він єго ударив?

— Нї, він не ударив єго!

Тодї всї утихли. Не відчуваючи жалю, постановив говорити неправду. Ґайо опустив голову і довбав пальцем лавку.

— Приступи близше! — сказав судия і вже возьний засьвітив сьвічки перед хрестом.

Він приступив близше, сам не знаючи чого.

— Присягай!

Він задрожав. Гадка на матїр, на дім, на всьо, помогла єму, що він не зрадив ся. І він підносить три пальцї в гору і починає говорити поволи, несьміло...

При виходї ноги під ним угинали ся, він укляк і ударив ся головою о двері — — —

Коли він на другий день опинив ся в своїй хатї, приступив до ліжка матери:

— Мамо, поблагословіть мене — укляк коло неї.

— Сину мій! — і она судорожно заридала....

Нараз замітив, що єго папірос загас і він кинув єго. Щось дзвонило єму в ушах і серце било ся сильнїйше, глухше. Нараз видало ся єму, немов би пес загавкав. Непевно майже боязливо іде до вікна і свище.

Свист згубив ся десь в полях, на котрі вже падали нічні тїни. Всьо було спокійне. Жаби і коники затихли. Опертий о вікно і вдихаючи холодний нічний воздух робив він дальше обчислене з собою.

— Я присягав — говорив до себе — фальшиво присягав!

Він пригадує собі, як судия говорив з ним о тім. Бачив перед собою визницю, пропасть, з котрої не буде міг нїколи увільнити ся, а однако зробив то. І длячого? На то питанє відповів він вже давно в своїй души. Лиш від него одного завис̀іло спасенє Ґая; а коли брат терпить і він може єму помогти а не хоче, то се видавалось єму більшим гріхом як тамто перше.

І він уважав себе перед самим собою оправданим. Лиш один сумнїв мучив єго: а як о тім довідають ся?...

З ліжка доносить ся щось немов би зойк.

хто найде єго дитину. Полїция без впину слїдить за злочинцями. Батько все ще одержує від незвістних людий листи з погрозою кровавої пімсти, коли не зложить жаданої суми гроший за викуп сина, а також присягають страшну пімсту за донесене тої справи полиції. Подібні листи в погрозами одержують і другі богатші Італіянцї, тому стережуть ся перед замахом і не пускають дітий на улицї, боячись, щоби не попали в руки опришків.

† **Померла** Яромира з Соболтів Паньковска, жена гр.-кат. сьвященика в Бутинах коло Жовкви, дня 4 с. м. в 30-ім роцї житя.

— **Позір!** Товариство „Сокіл", котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл" льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї" у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї" на провінциї як також в філіях „Сокола" по більших містах. Кромі того видав „Сокіл" на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Днїстра" у Львові, Ринок 10.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Пристанок особовий Сляветін н/б, лежачий на шляху Лявн Лїбоховіц в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Празї, уряджений доси тілько для руху особового і пакункового, отворено дня 20 серпня також для руху товарового в цїловозових наборах.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 жовтня. Долїшно-австрийский сойм по бурливій дискусиї ухвалив внесене виділу краєвого в справі заведеня одноразової науки в сїльских школах народних.

Прага 6 жовтня. Вчера вечером відбули ся поважні демонстрациї социяльних демократів, котрі переходили містом з криками жадаючими заведеня загального права виборчого.

Льондон 6 жовтня. Коло Мукдену відбувають ся заєдно малі битви передних сторожий. Росияни слїдять Японців з бальонів і скріпили свої становища над рікою Гун.

Берлин 6 жовтня. З Мукдену доносить Lokal Anzeiger: Японцї наміряли дня 27 вересня заатакувати Росиян, але відступили від того, бо Росияни мали перевагу що найменше о 60.000 людий.

Петербург 6 жовтня. Кореспондент росийскої Аґенциї телеґрафічної доносить з Харбина: Як довідую ся, японьскі передні сторожі на цїлій лїниї від ріки Гун до дороги ідучої до Пенсіку перейшли дня 2 с. м. до офензиви, але всюди їх відперто. Дня 3 с. м. не було вістий з поля війни.

Париж 6 жовтня. Тутешні часописи з Петербурга заперечують вістям о уступленю мінїстра Авеляна. Дальше доносять, що речинець виїзду балтийскої фльоти ще не установлений.

НАДІСЛАНЕ.

Курс львівский.

Дня 5-ого жовтня 1904.	пла-тять	жа-дають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545 —	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575·—	585·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	99 20	99·90
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102.20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99 20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·20	99·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½%	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	91·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53·85	55·85
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	29·10	30·—
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	65·—	70·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	20·85	21·85
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Він наслухує. Мати тяжко віддихала і повільні віддихи слїдували по собі в довгих відступах, перериваних спершу слабим, відтак все виразнїйшим смертельним харчанем. Наляканий приступає до ліжка.

— Мамо! — кличе тихо і бере єї майже зимну руку.

З виглядом мертвої на лици лежала мати.

— Мамо! — кличе сильнїйше і єго голос дрожить розпукою.

Пес почав гавкати; він перебував страшні муки; здаєть ся єму, що на дворі чує кроки.

— Мамо, мамо!

Пес скажено уїдав і рвав ся на ланцуху. Єму видало ся, немов би тїнь пересунула ся по при вікно. Харчане ставало чим раз сильнїйше, очи матери померкли. В божевільній розпуці біжить він до скринї і бере з гори зломану сьвічку. Немов би єму перешкаджала одна часть, витягає з ременя ніж і перерізує кніт. Відтак кладе ніж на скриню і запалює одну половину сьвічки. Слабе, холодне сьвітло розливає ся по зівялім, жовтім лици матери. Блїдий, скаменілий, з мутним поглядом дивить ся на гру смерти.

Нараз здаєть ся єму, що хтось стукає до дверий. Він стрясає ся і наслухує. Коротке, судорожне зітхнене підносить ще раз єї зівялу грудь і дрож перебігає єї тїло. З затисненими зубами і горіючими очима глядить він на кожде єї дрогнене, при котрім отвирають ся ще кілька разів єї померклі очи і блїді, вузкі уста.

Нараз він зриває ся. Хтось сильно тормосить дверми.

— Чекай! — скрикує мимохіть голосно і немов би боючи ся, що тим криком приспішує роботу смерти, хватає себе за горло, як коли би хотів той крик здавити.

Було за пізно. Поволи мати простягла ся, харчане замовкло, а з ним перестала працювати і слаба, умучена душа, покинула тїло крізь напів отверті синї уста і згубила ся в ночи. Єму опадає рука і кілька капель воску паде із сьвічки на рукав материної сорочки. Хтось стукає сильно в двері комнати, котрі нагле отвирають ся; єго брат Ґайо входить до комнати гнївний, дикий.

— То так? Не впускаєте мене до хати? — кричить, стоячи при дверех — хочете мене прогнати звідси, хочете, аби я пропав, ох, пси!

Він стояв перед ним нїмий, майже омлїлий.

— Ґайо, мати умерла — відзиває ся слабим, тремтячим голосом — а ти так приходиш!

— Женете мене проч звідси, де я уродив ся! — кричить Ґайо дальше, немов би не чув, що він говорив.

— Мати умерла! — повторив він сильнїйшим голосом і щось мов гнїв обудив ся в нїм на Ґая.

— Що на тім зависить! Умри й ти! Що менї до вас?! — сказав Ґао кидаючи шапку на стіл і махнувши байдужно рукою.

— То ти такий, Ґайо? — Єго голос дрожав. В нїм поставало щось страшного. — А она тілько доброго для тебе зробила!

— Так, тілько що й ти!

— Я допустив ся задля тебе кривоприсяги! — В єго голосї чути було погрозу.

Ґайо поглянув на него зґірдно і почав проходжувати ся по комнатї. Він навіть оком не кинув на ліжко, на котрім лежала єго мертва мати. Молодший брат слїдив єго руки, з котрих кождий будив в єго души чорні гадки. Перед ним стоїть чоловік, котрий без причини, лише задля єства, що не варте було єго, підніс руку на рідного вітця, котрий і єго потягнув в глубоку пропасть, а тепер глядить спокійно на смерть тої, що дала єму житє. Він чув, що серце єго за сильно бє ся, що єго покидає розум і кров бє єму до голови.

— Що є? — і Ґайо нагле задержав ся перед ним.

Він поглянув на него з погордою і обуренєм.

— Чому не ідеш собі? — питає Ґайо.

— Куди? — і кров ударяє єму до голови.

— Куди хочеш, що ти менї маєш тут робити?

Він мовчав, якийсь час не міг промовити слова. Єго рука дрожала.

— Трусе! — відозвав ся відтак з погордою.

— Що? — заревів Ґайо, підніс руку і кулаком ударив єго в слабу грудь.

Він щось скрикує і прискакує в роздразненю до скринї. До рук попадає єму ніж. Він був сліпим, не тямив себе. І в тій хвили не було в єго голові ні іскорки думки і без чувства, без милосердія, без сльози, без всього, що здержує чоловіка, аби не став зьвірятем, кидає ся з ножем на Ґая.

Той хитає ся, спотикає ся і паде тяжко коло стола на землю. По земли плаве струя крови....

Він вибігає на двір. В дверех заливає єго филя місячного сьвітла. Перед домом задержує ся. Він тремтів, в єго голові шуміло, а єго серце било скоро, дуже скоро. Хитаючись прийшов до плота і зломаний упав на землю.

За хвилю роздав ся тяжкий, гіркий плач глубоко обидженої і зраненої души.

Рано пійшов другий раз в своїм житю до міста — аби віддати ся в руки жандармів.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. ІІ. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. ІІ. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник народний** 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., ІІІ., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордїєнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для ІІІ кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** ІІ. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леонїда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).